

Л. М. Вегера

Киликиїв

КИЛИКИЇВ – село Славутського району Хмельницької області. Знаходиться на правому березі р. [Корчик](#) (притока *Случі*, бас. *Прип'яті*), за 160 км від обл. центру та за 32 км від райцентру. Пл. 6,8 км². Насел. 863 особи (2001), переважно українці. Перші відомості про поселення на тер. ниніш. К. фіксують до 1-ї пол. 13 ст. Під час навали татаро-монголів 1240 кияни, рятуючись від поневолення, втікали у віддалені ліси. Частина з них оселилася при впадінні р. Жариха в Корчик, на місці сучас. киликиїв. урочища Гайок. Тривалий час К. входив до Галиц.-Волин. князівства, від 2-ї пол. 14 ст. – до Великого князівства Литовського. Після Люблін. унії 1569 – у складі Польщі. У цей період К. надано міські права, що сприяло розвитку ремесел і торгівлі. Жит. брали участь у селян.-козац. повстанні 1594–96 під керівництвом С. Наливайка, Визв. війні під проводом Б. Хмельницького. Після 2-го поділу Польщі 1793 К. відійшов до Рос. імперії. Тут здавна проживала велика євр. громада. У 19 – на поч. 20 ст. – містечко Остроз. пов. Волин. губ. Під час воєн. дій 1918–20 влада неодноразово змінювалася. Мешканці потерпали від голодомору 1932–33, зазнали сталін. репресій. Від липня 1941 до січня 1944 – під нім.-фашист. окупацією. Нацисти вбили у К. значну кількість євреїв. Нині у селі – заг.-осв. школа, фельдшер.-акушер. пункт. Діє реліг. громада УПЦ МП. Встановлено пам'ятник воїнам, які загинули під час 2-ї світової війни, пам'ятні знаки жертвам голодомору 1932–33, на місці поховання розстріляних євреїв. Збереглася козац. могила, якій понад 300 р.

Бібліографічний опис:

Киликиїв / Л. М. Вегера // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2013. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-6260>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).